

Ja kao zvončar

Jednoga dana u mom mjestu Viškovu, najavili su maskirani ples. Ljudi su se danima pripremali. Svi su užurbano tražili konce, vunu, platno, igle...Bližio se taj dan. Svi su bili jako uzbuđeni, osim mene. Nisam znala koji kostim da odjenem. Možda princezu, vješticu ili vilu? Dva dana sam se mučila oko toga i dosjetila sam se: bit ću zvončarica!

U mojoj školi svi su pričali o kostimima i povorci. Marta će biti najljepša princeza, Nika najmoćnija vila, Darko opasan gusar, a Mia najšareniji cvijet. Svi su me pitali što ću ja biti, ali nisam im još to željela otkriti. Znam ja da bi onda tada komentirali kako „to nije za cure“, kao ni nogomet, koji usput rečeno obožavam igrati. Došao je taj dan. Svi su bili jako uzbuđeni. Naravno, bila sam i ja. Ples je počeo i slijedilo je iznenađenje. Došla sam u maski zvončarice. Zamisite samo, nitko me nije prepoznao. Plesala sam, zvonila i uživala. Nije bilo lako nakon nekog vremena, ali nisam se dala smesti, naročito kada sam vidjela kako me gledaju s divljenjem. Bila sam najoriginalnija djevojčica na plesu.

Inače, zvončare u povorci najviše volim gledati i slušati. To je tradicija moga kraja, na koju sam jako ponosna.

Nika 3.b razred, 9 godina

OŠ-SE „Gelsi“

Mentorica: dipl. učit. Vlasta Tibljaš